

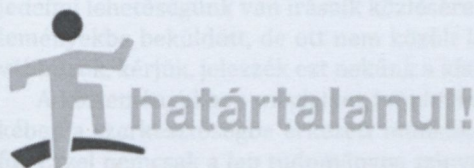
Határtalanul!

Utazás Erdély magyar lakta területeire

SZÉLL ANNA KARINA

szell.annakarina@gmail.com

SZTE Juhász Gyula Gyakorló Általános és Alapfokú Művészeti Iskolája,
Napközi Otthonos Óvodája 7. c

Már harmadik éve, hogy a Határtalanul! pályázat jóvoltából az iskolánk hetedikeseinek egy része (60 fő) meglátogathatta Erdély magyar lakta területeit június 1–5 között. Az indulást precíz előkészületek előzték meg. A tanárok alaposan felkészítették

minket, mi pedig buzgón tanulni kezdtünk, nemcsak történelmet, hanem táncokat, népdalokat, a rajzainkból tablókat készítettünk, és még adományokat is gyűjtöttünk.

Utunk során a pályázat sikerének köszönhetően nagyon sok helyet bejárhattunk, megcsodálhattunk Erdély területén. Először a Nagyszalontán lévő Csonka tornyot néztük meg, ami a felújítás jóvoltából már nem csonka, sőt múzeumként üzemel. Nagyváradon a Szent László székesegyházat és a kincstárat csodáltuk, és a díszes város utcáin sétáltunk. Nem hagyhattuk ki a Királyhágó fantasztikus kilátását és Kalotaszentkirály gyönyörű népviseletét és néptáncát sem. Kolozsvárra lenyűgöző kilátásunk nyílt, és a Házsongárdi temetőben megtaláltuk irodalmunk, történelmünk, tudományunk nagyjait. A Tordai hasadéknál közel kerültünk a természethez, és a csúszós utak miatt egymáshoz, Csíkrákoson pedig az ott élő diákokkal kötöttünk barátságot a Nemzeti Összetartozás Napján, és megismertük az ott élők ételeit, kultúráját és szokásait. Szejkefürdőn és Farkaslakán közelebről megismertük a történelmünket, Korondon pedig a fazekasok munkáját, meg az ott élők kézműves tárgyait. A parajdi sóbánya legmélyéről feljutottunk a Békás-szorosig. Megnéztük a Gyilkos-tavat és a Kis Cohárd tetejét. A Szováti nevelőotthonban megismerhettük az ott élő gyermeket, és betekintést nyerhettünk az életükbe, ők pedig a miénkbe. „...a nevelőotthonokban, ahová segíteni megyünk az adományainkkal, mi is gazdag-szunk, és egy csomó mindenre érzékenyebbé, figyelmesebbé válunk...” – mondta Beke Ferenc tanár úr, a csoportunk vezetője.

Szegesvár szűk utcáin Drakulát kerestük, majd Gyulafehérváron a székesegyházat, ahol a Hunyadi család alussza örök álmát. Még, ha Déva várát nem is tudtuk közelről csodálni, a Vajdahunyadon lévő vár lenyűgözött minket.

Rengeteg energiát fektettünk ebbe az egy hétbe, és felejthetetlen élményekkel térünk vissza. A program zsúfolt, még hosszú idő kell feldolgozni az élményeket, de mindenfelől azt hallottam: „De kár, hogy már vége...!”

Ezúton is szeretném mindannyiunk nevében megköszönni, a tanárainknak a türelmét, hogy fáradhatatlanul vigyáztak ránk, a hosszas munkájukat, a ránk áldozott időt (több mint száz munkaóra) és, hogy kivittek minket egy időzónával keletebbre, hogy együtt tanuljunk és szerezzünk életre szóló, csodás emlékeket. Köszönjük az Emberi Erőforrások Minisztériumának a pályázatunk támogatását! Bízgatunk minden iskolát, hogy vegyen részt ebben a pályázatban.